

LBRIS

We know
books

Ilustrație copertă: Dan Ștefănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Darie, Daniel

Regăsiri târzii / Daniel Darie. – Iași: pref. Emilian
Marcu.- Timpul, 2020
ISBN 978-973-612-822-6

821.135.1

© Daniel Darie

Reproducerea prin orice mijloace, chiar și parțială, a textului cuprins în acest volum, fără acordul scris al autorului, constituie o încălcare a Legii drepturilor de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Daniel Darie

Regăsiri târzii

– ediție revizuită –

Cu o prefață de Emilian Marcu

TIMPUL

Iași, 2020

*

Aura era singură. În acea rezervă de spital, închisă între pereții albi ce îi zideau parcă ultima parte a existenței. Gândurile veneau unul câte unul, grăbite parcă. Acum era greu, era singură cu o sănătate din ce în ce mai firavă, cu lacrimile mereu pregătite să atingă obrajii acoperiți de pielea albă, atât de strălucitoare odată...

A cerut, cu multă delicatețe, să i se permită să asculte muzică. Avea un CD preferat pe care îl tot asculta când dorul de cel drag o chinuia. Melodiile, bine alese, îi mângâiau sufletul cu acordurile, dar mai ales cu mesajele care i-au făcut posibilă existența atâta vreme.

Nu știa nimeni ce ascundea sufletul ei! Ura sentimentul de resemnare și renunțare deși, dacă era sinceră cu ea, asta făcuse în toată acea perioadă de după.

A oftat când și-a adus aminte de plecarea lui Dinu. Acum analiza cu alți ochi deciziile fiecăruia.

Nu regreta că s-a întâmplat, nici cum s-a întâmplat, nici toate lacrimile, nici clipele irosite cu lamentări, cu așteptări fără rost și învinovățiri nemeritate.

Regreta doar că a renunțat să lupte tocmai atunci când a avut atât de multă nevoie de iubire, atunci când s-a simțit iubită și atunci când a învățat din nou să iubească.

Dinu a învățat-o să iubească frumos, să dăruiască totul fără așteptări, fără constrângeri sau dependențe. Să iubească simplu și necondiționat.

Astăzi, mai mult ca oricând, își iubea viața cu tot trecutul ei, cu reușitele și eșecurile trăite, cu toate lecțiile care au făcut-o puternică, încrezătoare, liberă și chiar fericită uneori. Dar se temea de moarte. O simțea aproape. Va muri cu acel „dor de Dinu” în suflet?

Nu mai plângea, se bucura timid de fiecare răsărit, asfințit, de liniștea nopții...Era liniștită și împăcată. Cu tot ce a fost...

Pleoapele au coborât, au acoperit ochii încă frumoși și tulburători, iar zâmbetul din colțul buzelor dădea startul parcă derulării unor amintiri... Dragi ei... Chiar dacă aveau în ele și multă durere.

Dar acel puțin minunat pe care l-a trăit lângă Dinu îi dădea o ușurință benefică în a suporta boala și îi netezea calea către „dincolo”.

Ușor, ușor, amintirile au început să-i alinte gândurile.

*

Era acolo. Unde îi plăcea cel mai mult. Singură. Goală. Ascultând valurile și trăgând adânc aer în piept. Cu furie și cu aviditate. Lucidă, prezentă, ancorată puțin în regrete, nu cu speranțe prea mari de viitor, dar cu o înrâncenare nebănuită în a fi acolo. Doar ea. Eliberată, în sfârșit, de toate câte adunase. Erau multe. Și în mulți ani.

A ales o zonă cât mai retrasă, spre stânci. Aproape că nu avea loc să stea întinsă, la soare. Nu conta. Să fie cât mai departe. Într-o izolare care să o ascundă de tot ce putea să îi amintească. Cortul o aștepta. Să o acopere, să o ocrotească.

În picioare în fața cortului, cu mâinile în șolduri, cu capul dat ușor pe spate, cu ochii închiși, părea că se destinde. Că îi este bine, dar încă nu se poate relaxa complet, încă simțea nevoia să aibă control. Picioarele erau depărtate destul de mult cât să-i confere o bază de susținere mai mare. De obicei purta părul lung. La plajă îl prindea într-un mod ce părea ciudat. Raportat la forța ei din viața de zi cu zi, la poziția socială și cea financiară, nu te-ai fi așteptat să o vezi cu două codițe împletite, ca o școlăriță. Avea un aer ștrengăresc pe care nimeni nu a avut ocazia să îl descopere. Până la el.

Venită de câteva zile, era bronzată suficient cât să o remarci. Cu atenție, observai că nu avea cea mai

întinsă piele nici cea mai tonifiată musculatură. Dar, arăta bine. Poate acele codițe o întorceau în timp... Sau asta voia... Sau era involuntar? Sau ceva mai puternic decât ea o întorcea spre un ceva din trecut, de care voia cu sălbăticie să se scuture? N-a coborât garda decât o singură dată în viață. Și a fost de-ajuns cât să se schimbe tot. A fost un moment. Cât să nu mai fie ea. Să se rupă controlul. Să-și piardă puterea. De acolo a început totul. Și schimbarea și prăbușirea. El a apărut în acel moment. Exact atunci când ea ar fi putut fi impresionată. Atrasă, bulversată, încântată. Luată de o trăire spre altceva. Obosită de atâta luptă, de atâtea victorii. Sătulă de pedestalul pe care urcase cu atâta trudă. Un moment în care se strecurase îndoiala, întrebarea, nesiguranța. Către ce? Până când? Până unde? Doar așa? Până la capăt? Nu obișnuise să își pună întrebări. Nu până a apărut el. Nu până atunci. Parcă a fost ieri. Ca timp scurs. Ca impact încă se mai resimțea. Încă își lingea rănilor slăbiciunii de a fi îndrăznit. S-a dovedit, în timp, o slăbiciune. Atunci a crezut că e o formă de curaj. Că trebuia să atace. Să mute prima. În forță. A fost șah. Aproape fără ieșire. Dar nu a fost mat. El a găsit mereu mutarea salvatoare și mereu surprinzătoare pentru ea.

Nu-și putea explica nici după acei mulți ani scurși din acea zonă a unei schimbări totale ce anume a făcut-o să reacționeze. Și mai ales în acel fel. Brusc, hotărât.

Direct la țintă. Fără să-i lase timp de reacție. Un impact ce s-a vrut devastator. Când ataci însă cu o astfel de disperare, te descoperi. Pentru o clipă ei i-a dispărut acea luciditate pragmatică care o însoțea pretutindeni. Acel calcul ușor diabolic care o ridicase pe culmi, acel pas cu pas, etapă cu etapă care te duce la victorie. În toate a avut un plan. Atunci nu. A lovit mai tare și mai surprinzător decât oricând. Dar fără calcul, fără plan de retragere. Și, în același timp, cu o încredere în sine ce putea duce la înfrângere.

În sfârșit s-a întins. Direct pe nisipul fin, întoarsă ușor pe o parte. Parcă nu mai era ea. I se estompase din impozanță. Părea abandonată soarelui. Era singurul loc unde putea fi ea. Soarele, doar el, avea voie să o mângâie în totalitate, doar lui i se oferea într-o relaxare deplină, într-o uitare de sine salvatoare. Cu ochii închiși, zâmbea. Fără impunerea aceea de zi cu zi. Fără nimic perfid sau interesat. Zâmbea amantului ei perfect, care o încălzea, o alinta cu razele lui, necondiționat, ori de câte ori ea i se oferea.

S-a ridicat ușor, parcă dintr-un vis. Se sprijinea într-un cot. O coapsă era trasă în față cât să întindă perfect pielea pe acea zonă înnebunitoare ce prelungește coapsa cu fesa. O arcuire amețitoare, cu un bronz perfect. Capul sprijinit în mână, o codiță rămasă la vedere și o privire pierdută undeva pe întinsul mării. Val după val, izbindu-se de stânci. Spărgându-se. Și

săpând mereu. Cu încăpățănare și din ce în ce mai adânc. În forme neregulate, neîncetând lupta. Îi plăceau valurile. Și atunci când abia erau sesizabile, existau. Și își făceau treaba neobosit. Aveau ceva din ea. Din tot zbuciumul ei de până atunci.

Când se înfuriau însă... Totul devenea un pericol. Nu aveai cum să anticipezi intensitatea, nici dimensiunea.

Ce o speria cel mai tare era faptul că nu mai vedea nimic interesant în față, în viața ei. Părea că totul se aplatizează, devine uniform. Încercase afaceri noi, prinsă de idei îndrăznețe. Obosise. Nu mai putea așa, în același ritm, cu aceeași forță. Dacă el ar fi mers alături de ea... Poate ar fi fost altfel... Nu doar pentru că era mai tânăr. Reușise să-i insufle doza aceea de entuziasm, care se pierde cu vârsta. Prin tot ceea ce era el... Atât de altfel.

*

S-a lăsat mult pe spate, împingând tare spătarul. Tocmai ieșise ultimul pacient. Încă o zi de consultații. Obișnuită. Parte din acea înșiruire sadică, de zi cu zi. S-a frecat la ochi și a căscat prelung. A împreunat mâinile după cap și a tras coatele mult înapoi, încercând să-și revină. Din oboseală. Uneori exagera. Consulta prea mult. Îi plăcea foarte mult profesia. Nu resimțea efortul, decât la sfârșitul zilei. După spital avea program la propriul cabinet.

Uneori rămânea așa. Închidea ochii. Fără să se gândească la ceva anume. Le lăsa să vină la voia întâmplării. Unul câte unul care mai de care mai inexplicabil. Gânduri, gânduri. Multe le ținea doar pentru el. Puțini l-ar fi înțeles. Se împletea în el un amestec ciudat de pragmatism cu romantism, de real cu imaginar. Avea o fire sensibilă. Era ușor introvertit și chiar timid, uneori. Foarte hotărât în ce-și propunea devenea foarte dezorientat când era pus în situația de a alege ceva pentru el. Nu-și oferea. Nu dezvoltase în el dorințele și cu atât mai puțin satisfacerea lor. Era mulțumit așa. Cu munca, cu rezultatele. Așa a fost mereu. Un pic azi, un pic mâine... Viața a trecut pe lângă... Și-a strecurat anii unul câte unul, până când a adunat câțiva. Nu erau mulți. Mai avea timp. Dar nu părea că vrea să schimbe ceva. Inerția îl intoxicase, îl făcuse dependent. Nu și-a

pus întrebări. Până nu a cunoscut-o. Până când, ea, într-un moment de sinceritate, i-a ținut un mic discurs, o pledoarie pentru tot ce a pierdut el până atunci. Un amalgam de mici reproșuri cu constatări alarmante și sfaturi ce se voiau imediat urmate. Avea o voce caldă, plină. Cu inflexiuni dure uneori. Oricâtă blândețe ar fi pus în ceea ce îți spunea, era un ceva peste. Care te făcea să o asculți. Să faci ce îți spune.

N-a ascultat-o. Pe moment a alunecat ușor, ușor, unde a vrut ea. L-a plimbat mental pe unde trebuia, atât cât să fie convins, să pară că totul va veni de la el, că va fi doar decizia lui. În tot acest timp nu a privit-o în ochi. Intenționat. Avea o putere deosebită în privire. Dacă o dubla și cu vorbe meșteșugite, riscai să fii victimă sigură. De obicei o privea fix în ochi. Chiar îi plăceau ochii ei. Atunci însă nu a putut. Nu a avut puterea. A simțit că verdele acela care apărea când și când sub pleoape avea forță hipnotică.

Nu a vrut să-i urmeze sfaturile. Chiar dacă evidența spunea că așa s-ar fi cuvenit. Poate a greșit. Povestea s-a prelungit. Dar pe alt făgaș. Cu altă viteză. În alt ritm. Și mai ales cu altă direcție.

Nu mai știa nimic de ea. A oftat prelung, dintr-o suferință pe care o purta greu. Greutate ce venea din regretul de a nu fi încercat ce i-a cerut ea, de a nu îi fi urmat nici măcar o clipă sfaturile. Era convins că aceea încăpățănare ce l-a călăuzit în acea perioadă, poate cea

mai frumoasă și incitantă a vieții lui, a stricat tot. A rupt în bucăți tot acel întreg ce l-ar fi putut umple, cu trăire, cu acea exaltare de care avea atâtă nevoie...

A scuturat capul brusc. Și-a dat două palme și s-a ridicat. Trebuia să plece. Nu îl aștepta nimeni acasă. Însă simțea o nevoie acută de plimbare, de aer proaspăt, de libertate. Nu suporta când i se întâmpla să-l lovească, din senin, amintirea ei. Venea prea deodată și prea puternic.

Era singur. Un bărbat singur. Îi era cu atât mai greu să se gândească la trecut. La povestea lor. Care s-a terminat cumva înainte de a începe... A pierdut de două ori. Sau poate a câștigat? Libertatea? Cu ce preț?

A ieșit din clădire. A închis ochii și a tras adânc aer în piept. A rămas așa cu ochii închiși. Cât să o revadă. Să o aibă din nou în față. Să o privească în acei ochi tulburători, obișnuiți în aparență. Tristețea sau fericirea veneau să-i facă deosebiți. Un verde amețitor îți apărea brusc în față, te captiva și te trăgea acolo. Te aspira în acea limpezime ce voia să te cuprindă, avidă de mentalul tău. Și de suflet. Dacă nu erai foarte atent, sufletul tău aluneca prin acea privire ce se voia poarta sufletului ei.

Acum, doar cu imaginea ei, nu-i mai era frică. O privea până în adâncul misterios al aceluia verde.

A deschis ochii și a început să se plimbe. Verdele a rămas încă acolo. Cât să-l însoțească. Să-i fie alături. Măcar în acea plimbare.

Venea dintr-un orașel de munte. Acolo a început să fie. Acolo s-a născut copilul ce mai târziu avea să lupte cu viața la sute de kilometri depărtare. O fetiță neastâmpărată ce se încărca zi de zi cu acea liniște, asprime și putere pe care ți-o dă muntele, pădurea, frigul, vântul... Și oamenii locului. Care tac și fac. Care iau totul așa cum vine. Nu pun întrebări. Luptă. Caută să supună natura și să se adapteze cât mai bine la tot ceea ce îi înconjoară. Cu o putere și o hotărâre ce doar la cei de acolo o găsești. Chiar dacă a plecat de foarte tânără, a luat cu ea acea dorință arzătoare de a învinge muntele. De a-l supune.

Mereu a găsit munții ei. Pe care să-i escaladeze, pe care să-i exploreze și mai ales să-i cucerească. Munții erau viața ei. Asta a văzut prima dată când a început să înțeleagă. Înălțimile, munții în toată măreția lor, impunători și provocatori. Impuneau respect, dar te și atrăgeau. Îți arătau culmile. De unde totul se vedea altfel. Acolo, sus, a devenit un crez. Apoi un mod de viață. Cât mai sus, cu orice risc, cu orice preț. O îmbăta acel aer tare al piscurilor. Acel vânt necruțător ce-i biciuia obraji și care încerca să o răstoarne, să o doboare, îi dădea o îndârjire și mai mare. Toată viața a urcat. Cum a învățat de mică. Mereu alt munte. Poate de aceea concediile le petrecea la mare. Să nu mai urce, să nu

mai vadă înălțimi, să fie la nivel cu ceilalți. Să respire același aer, să fie în mulțime. Să fie la fel. Și doar să se bucure de acel obișnuit, de acel firesc al tuturor.

Mama i-a insuflat, ani la rând, etapă cu etapă, acea răceală obiectivă absolut necesară în a se putea detașa, în a fi deasupra la tot ce se întâmplă.

Pentru a avea control. Pentru a avea totul clar în fața ochilor spre o organizare foarte bună, un plan bine pus la punct, care să-i garanteze reușita. Cu o carapace, din ce în ce mai groasă și mai tare, care să o apere de o eventuală slăbiciune, de o urmă de simțire. Totul rece, calculat. Pas cu pas spre atingerea unui obiectiv. Nici o abatere, nici o greșală. În toți anii scurși a dezvoltat și perfecționat această abordare a succesului. A reușit. Cam tot ceea ce și-a propus. În unele situații chiar mai mult. Avea un machiavelism aparte, strașnic de bine pus la punct. Nu știa dacă să îi mulțumească mamei. Uneori îi dădea dreptate. Când se îmbăta în lauri. Când nu mai putea însă, stoarsă de acel continuu „vreau și trebuie” parcă nu i-ar mai fi dat dreptate. E nevoie de mai mult în viață. Nu de „doar așa”. Și „doar atât”. Totul în jur e diversitate și echilibru. Citise undeva că extremele sunt ale diavolului. Și se afla într-o extremă. Poate așa îi era sortit să nu poată ieși de acolo. Doar să se zbată. Din când în când. Cu putere. Dar nu suficientă. Și să se reîntoarcă iarăși la luptă, la sens. La ceea ce părea a fi sensul ei. Drumul ales sau poate

A ieșit o singură dată din acea carapace solidă și compactă. Dar și atunci, cu ceva ani în urmă, un magnet malefic a atras-o tot într-o extremă. Diametral opusă. A început încet. S-a strecurat o picătură. Pe care nimeni nu a pus-o acolo. Nici nu a vrut-o. O lacrimă pe care ea a văzut-o la el a dublat-o mai târziu cu a ei și acel plâns din două lacrimi pereche le-a adăpostit la ea în suflet. Printr-o fisură a acelei platoșe construită în acei mulți ani de lupte înverșunate. Erau la adăpost. Era un plâns ocrotit.

Două lacrimi ce s-au întâlnit într-o armură aparent potrivnică la tot ce ar putea fi nou, frumos, sensibil... Dar acolo, în adâncul ființei ei, mai era ceva. Mic. Lăsat uitării, abandonat. Acoperit de praful ridicat în urma galopului ei nebun de zi cu zi. Cele două lacrimi au reușit să-i dea avântul de care avea nevoie să crească. Să se dezvolte... Ușor, ușor lacrimi și lacrimi s-au unit să-l ajute. Să-l scoată din acea ascunzătoare. Timid, a început să iasă... Fisura din acel întreg, care părea invincibil, se mărea. Pas cu pas. Zi cu zi. Cât încă nu se vedea, era bine. Încă era ea, cea dintotdeauna. Ceva o slăbea, pe dinăuntru, fără voia ei. Se întâmpla pur și simplu. I se întâmpla...

Adulmeca pericolul. Era ceea ce nu cunoștea. Nu i se arătase până atunci. Altfel. Total altfel. O incita, o provoca, o atrăgea. Dar nu a avut răbdare. Să-l crească.

Încet. În ritmul lui. L-a grăbit, l-a forțat să se dezvolte mai repede. Fragmentul ei de suflet avid de iubire l-a aruncat în ring încă nepregătit suficient. Așa era ea. Chiar slăbită, chiar vulnerabilă, rămânea Ea...